

Patron Szkoły

"Któż nie chciałby stać się przez szczęście głupszy, zamiast być mądrzejszy przez szkodę."
(C.K. Norwid)

Cyprian Kamil Norwid pochodził z ubogiej rodziny szlacheckiej. Urodził się pod Warszawą w Laskowie - Głuchach 24 września 1821 roku. W latach 1831-1837 uczył się w warszawskim gimnazjum, którego nie ukończył. Następnie uczył się w szkole malarskiej. Zdecydowaną większość swego życia spędził poza granicami kraju. W 1842 roku wyjechał z Warszawy i udał się do Włoch, gdzie rozpoczął studia rzeźbiarskie. W roku 1846 został aresztowany w Berlinie i oskarżony o współdziałanie w wydarzeniach rewolucyjnych na ziemiach polskich. W więzieniu nabawił się częściowej głuchoty. Następnie wyjechał do Brukseli, gdzie zdecydował o pozostaniu na emigracji. W 1848 roku przebywał w Rzymie, w następnym roku wyjechał do Paryża. Tu zaprzyjaźnił się z Fryderykiem Chopinem i Juliuszem Słowackim.

Zetknął się również z pisarzami rosyjskimi - Iwanem Turgieniewem i Aleksandrem Hercenem. Brał czynny udział w życiu emigracyjnym. Związał się ze stronnictwem księcia Adama Jerzego Czartoryskiego. Jego kłopoty osobiste, m.in. niespełniona miłość do Marii Kalergis oraz problemy finansowe spowodowały wyjazd do Stanów Zjednoczonych (1852 - 1854), gdzie pracował m.in. jako grafik przy organizowanej w Nowym Jorku wystawie światowej. Przez Londyn powrócił do Paryża. W tym okresie próbował włączyć się w bieg wydarzeń, m.in. przy pomocy politycznych memoriałów. Jako artysta plastyk zdobył uznanie wśród Francuzów. Żył w coraz większym osamotnieniu, uważany za dziwaka. W 1877 roku z powodu biedy zamieszkał w opiekuńczym Zakładzie św. Kazimierza na przedmieściu Paryża, gdzie zmarł. W 1888 roku jego zwłoki zostały przeniesione do grobu zbiorowego w Montmorency pod Paryżem.

Norwid był twórcą posiadającym bardzo szerokie i wszechstronne zainteresowania artystyczne. Zajmował się poezją, dramatopisarstwem, prozą, sporo też rzeźbił i rysował. Za życia opublikował tylko nieliczne utwory; od 1840 ogłaszał wiersze w czasopiśmie; od 1848 seria traktatów poetyckich i dramatów: "Wigilia" (Paryż 1848), "Pieśni społecznej cztery strony" (Poznań 1849), "Niewola" (powstanie 1848-1849, wydanie Lipsk 1864), "Psalmów-psalm" (powstanie 1850, druk w "Wiadomościach Literackich" 1933), dramat "Zwolon" (powstanie 1848-1849, wydanie Poznań 1851), poetycki traktat o sztuce "Promethidion" (powstanie 1848-1850, wydanie Paryż 1951). W cyklu artykułów "Listy o emigracji" ("Dziennik Polski" 1849) nakreślił program artystyczny postulujący antyromantyczną "literaturę czynu", w 1856 napisał poemat epicki osnuty na dziejach starożytnych "Quidam". Do arcydzieł prozy polskiej należą cykle "Czarne kwiaty" oraz "Białe kwiaty", opublikowane w dodatku miesięcznym do "Czasu" 1856- 1857, w lipskim zbiorze znalazły się także m.in. traktaty poetyckie "Pięć zarysów", "Rozmowa umarłych". W latach 1865-1866 przygotował do druku swój najlepszy zbiór wierszy "Vademecum", na który nie znalazł za życia wydawcy, opublikowany dopiero w 1947 zaś w latach 1833-1865 udało mu się ogłosić drukiem zaledwie 21 wierszy i traktat poetycki "Rzecz o wolności" (Paryż 1869). Nigdy natomiast nie udało się Norwidowi wydać ani wystawić wielkich dramatów, np. "Noc tysięczna druga", "Wanda", "Za kulisami", "Kleopatra", "Aktor", "Miłość czysta u kąpieli morskich". W częściowo zaginionych rękopisach pozostawały przez wiele lat m.in. poematy "Assunta" ("Przewodnik Naukowy i Literacki" 1907) i "A Dorio ad Phrygium" (fragmenty ogłoszone 1915), nowele, np. "Stygmata" i "Ad leones".

Norwid odkryty na nowo w początku naszego stulecia, głównie przez Z. Przesmyckiego-Miriama, uważany jest za jednego z najbardziej oryginalnych pisarzy polskich, którego

twórczość cechuje wyrafinowany artyzm i filozoficzna głębia, teksty Norwida wykorzystano w filmach: "Popiół i diament" (1958) A. Wajdy - jako napis z poematu "Promethidion" umieszczony na płycie renesansowej nagrobka, a odczytywany przez Maćka Chełmickiego; "Chimera na polskiej drodze" (1969) - filmie popularno - naukowym K. Muchy o twórczości J. Malczewskiego.

Cyprian Kamil Norwid został patronem I Liceum Ogólnokształcącego w 1992 r.

„Aby mierzyć drogę przyszłą, trzeba wiedzieć skąd się wyszło” (C.K. Norwid) - dzieje szkoły.